Якось помирав один король. Лежить він і з відчаю сам до себе промовляє:

— Невже мені, всевладному королю, доведеться вмерти? Та де ж мої ворожбити? Чому вони не рятують мене?

А ворожбити з великого ляку всі порозбігалися. Лишився тільки один старий ворожбит, якому ніхто не йняв віри, бо був він дивакуватий і навіть трохи божевільний.

— Гаразд, порятую тебе від смерті,— сказав він.— Але на один день ти мусиш посадити на свій трон дуже схожу на тебе людину, яка потім помре замість тебе.

Негайно по всьому королівству було оголошено: всім схожим на короля прибути за добу до королівського двору, бо інакше їх смерть чекає.

Багато людей зійшлося на королівський двір. В одного борода, як у короля, а ніс трошки довший, в другого ніс коротший. Таких ворожбит одразу відпускав додому. Інші були схожі на короля, як один апельсин на інший, але ворожбит і тих відпускав, бо їм або зуба бракувало, або на спині були родимі плями.

— Отак ти всіх повідпускаєш,— сказав йому король.— Давай хоч одного випробуємо.

— Не буде з них пуття, шкода праці,— твердив своє ворожбит.

Якось увечері король з ворожбитом вийшли на вежу. Раптом ворожбит вигукнув:

— Дивись, он той чоловік схожий на тебе, як викапаний!

І показав на кульгавого, підсліпуватого, замурзаного і вкритого коростою жебрака.

— Отакої! — образився король.— Та ми ж нітрохи не схожі.

— А на мою думку,— сказав ворожбит,— смертельно хворого короля можна порівняти лише з найубогішим, найнещаснішим бідолахою. Не гаючи часу, перебирайся в жебраків одяг, посади його на трон, і ти врятований.

Та король не хотів визнати, що він схожий на жебрака. Розгнівався він, вернувся в палац, надяг корону, взяв скипетр і того ж таки вечора помер.